

Xavier Ripoll

El protagonista de 'Passat el riu' tria els papers per instint

Nét ideal a 'Passat el riu', que s'acomiada diumenge del Romea, Xavier Ripoll tanca una temporada en què no li ha faltat feina amb quatre muntatges estrenats.

—De *Dimonis a la Beckett a Passat el riu* al Romea, amb dues obres més entremig. Una temporada intensa, sens dubte.

—Ha sigut molt fort pel que fa a feina, però tinc la sensació que no l'he acabat de rendibilitzar. Dos dels quatre muntatges no s'han vist a Barcelona. Vaig fer el monòleg *Michael Kohlhaas* a Terrassa i després va caure de la programació del Tantarantana. I ara ha tornat a passar el mateix amb *Oblidar l'infern (la música segona)*, que no podrà anar a la Muntaner després d'estrenar-la a Granollers. Molta feina i pocs fruits.

—No obstant, és enriquidor abordar papers tan diferents.

—Intento sempre triar coses que em motivin, i millor si són diferents. En aquest sentit, *Passat el riu* va ser una elecció per desintoxicar-me una mica d'una temporada heavy.

—¿Què li va agradar del text?

—Em va fer riure i, ahora, despertava tendresa. Tocava punts amb els quals es podia identificar la gent. El xoc generacional i l'afecte entre avis i nets és universal.

XAVIER RIPOLL, AL ROMEA.

ÁLVARO MONGE

—¿Havia treballat amb el director Oriol Broggi?

—Amb ell vaig fer el seu treball final de carrera com a director a l'Institut, que també era el meu com a actor. Després em va trucar algunes vegades, però no li vaig poder dir que sí per altres feines. I he d'agrair-li que tot i així hagi tornat a trucar-me.

—És una sort poder rebutjar ofertes en el món teatral.

—Em sento afortunat i sempre he intentat triar les obres de manera instintiva. A vegades he dit que no a coses sense saber gaire per què.

—¿I el resultat posterior li ha donat la raó en aquestes negatives?

—He estat satisfet la majoria d'ocasions d'haver dit que no.

—¿Quan va pujar per primera vegada a un escenari?

—Als 16 anys. Una professora de Literatura ens va obligar a fer teatre, cosa que no em passava pel cap. Fèiem clàssics espanyols, com *Casona* i *Mihura*. Aquell va ser el primer cuquet, encara que vaig estudiar quatre anys d'Econòmiques abans d'entrar a l'Institut. Era la carrera que em deixava més temps lliure.

—¿I de forma professional?

—A segon curs de l'Institut ja vaig fer *El rei Joan* de Calixto Bieito i després *Amfitrió*. He tingut la sort de no parar des d'aleshores.

» a escena

La pèrdua de Mariona Masgrau

Sense el reconeixement públic que es mereixia ha mort Mariona Masgrau, un nom que forma part de la millor història del món dels titelles del país. Un càncer diagnosticat a principis d'abril es va emportar, un mes i mig després, aquesta esplèndida manipuladora, constructora dels seus propis personatges i també actriu. Masgrau va ser, juntament amb Toni Rumbau i Eugeni Navarro, fundadora el 1976 de La Fanfarra, un grup emblemàtic del teatre de titelles. El mateix grup va posar en marxa a mitjans del 1984 l'entranyable Teatre Malic, que va tancar les portes el 31 de desembre del 2002.

Els tres titellaires citats van treballar les marionetes de fil, els titelles de guant i el teatre d'ombres. Van experimentar amb nous autors i sota la seva gestió el Malic va aconseguir un just prestigi. Però era La Fanfarra la raó de ser de Mariona Masgrau i els seus dos companys. La seva reconeguda qualitat artística els va portar a mig món i recordo ara com explicava Masgrau les seves gires per la Xina, Rússia, l'Índia i el Pakistan. L'Europa més clàssica és un territori ben conegut per La Fanfarra. La por que la gestió del dia a dia del Malic —un teatre obert a totes les disciplines— acabés assumint fins i tot La Fanfarra va ser una de les causes del tancament.

Mariona Masgrau va crear aquests últims anys l'Espai Fènix, un centre bolcat en les noves formes visuals i escèniques, en el qual es formaven artistes i s'exhibien espectacles. Aquesta gran artista, desapareguda quan encara no li tocava (57 anys) és deutora d'un sentit home-natge tant de la professió com del públic. De l'infantil i de l'adult, ja que a tots dos va fascinar en moltes ocasions amb la seva feina.

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER CRÍTIC

RECOMANEM

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

	Gonzalo P. de Olaguer EL PERIÓDICO	Núria Sabat EL PERIÓDICO	Begoña Barrera EL PAÍS	Francesc Massip AVUI	M. J. Ragué I. G. Madiaraga EL MUNDO	Jordi Bordes EL PUNT	Sergi Dorja ABC
EL MÈTODE GRONHOLM	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★	★★★★
ARCÀDIA	★★★★	★★★★	★★	★★★	★★★★	★★★★	—
PASSAT EL RIU	★★★	★★★	★★★	—	★★★	★★★	★★★
WOLFENSTEIN	★★★	★★	★★★★	★★★★	—	—	—
TETRIS	★★★★	★★★	★★★	★★★★	—	—	—
EFFECTES SECUNDARIS	★★★	★★★	—	★★★	—	★★★	—
UN LLOC CONEGUT	★★★	—	★★	★★★	—	★★	—
ÒSCAR, UNA MALETA...	★★★	—	—	—	—	★★	★★★
GREASE	—	★★★	★★★	—	—	—	—
ELS HEREUS	★★	★★	—	★	★★	★★★★	★★★

★★★★ Imprescindible   ★★★ Molt bona   ★★ Aconsejable   ★ Es pot veure   ★ Vostè mateix   ● No ho faci